

[Αρχική Σελίδα](#) > ... > [Προσφυγή Στη Δικαιοσύνη](#) > [Ευρωπαϊκός Δικαστικός Άτλας Στον Τομέα Των Αστικών Υποθέσεων](#) > [Βρυξέλλες Ι \(αναδιατύπωση\)](#) > [Croatia](#)

Βρυξέλλες Ι (αναδιατύπωση)

Κροατία

Κροατία

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΑΡΜΟΔΙΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ/ΑΡΧΩΝ

Το παρακάτω εργαλείο αναζήτησης θα σας βοηθήσει να προσδιορίσετε τα δικαστήρια ή τις αρχές με αρμοδιότητα για συγκεκριμένη ευρωπαϊκή νομική πράξη. Σημείωση: παρότι έχει καταβληθεί κάθε δυνατή προσπάθεια για να διασφαλιστεί η ακρίβεια των αποτελεσμάτων, ενδέχεται, να μην καλύπτονται ορισμένες περιπτώσεις καθορισμού αρμοδιοτήτων.

Άρθρο 65 παράγραφος 3 - Πληροφορίες σχετικά με τον τρόπο προσδιορισμού, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, των αποτελεσμάτων των δικαστικών αποφάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 65 παράγραφος 2 του κανονισμού.

Η δίκη ανακοινώνεται στους τρίτους που δεν είναι διάδικοι, ώστε να λάβουν γνώση ότι η απόφαση που θα εκδοθεί μπορεί να έχει έμμεσες νομικές επιπτώσεις σε αυτούς. Εάν ο ενάγων ή ο εναγόμενος οφείλει να ανακοινώσει σε τρίτο την εκκρεμή δίκη, προκειμένου να επέλθει το έννομο αποτέλεσμα που ορίζει ο αστικός κώδικας, μπορεί να το πράξει οποτεδήποτε πριν από την έκδοση της απόφασης που περατώνει αμετάκλητα τη δίκη, καταθέτοντας έγγραφο που κοινοποιείται μέσω του πολιτικού δικαστηρίου, στο οποίο αναγράφει την αιτία και το στάδιο της διαδικασίας. Ο διάδικος δεν μπορεί να επικαλεστεί την ανακοίνωση της δίκης σε τρίτο για να ζητήσει την αναστολή της διαδικασίας, την παράταση των προθεσμιών ή την αναβολή μιας συζήτησης.

Ο τρίτος που έχει έννομο συμφέρον να νικήσει ένας διάδικος μπορεί να παρέμβει υπέρ του, χωρίς ωστόσο να έχει τη σχετική υποχρέωση. Εάν ο τρίτος αποφασίσει να παρέμβει, καταθέτει δήλωση παρέμβασης είτε σε συζήτηση είτε με έγγραφο που κοινοποιείται και στους δύο διαδίκους. Ο τρίτος που εισέρχεται στη δίκη δεν γίνεται διάδικος, αλλά αποκτά το καθεστώς του παρεμβαίνοντα, αποδεχόμενος το στάδιο στο οποίο βρίσκεται η δίκη κατά τον χρόνο άσκησης της παρέμβασης οι πράξεις του παρεμβαίνοντα δεν μπορεί να αντιβαίνουν στα συμφέροντα του διαδίκου υπέρ του οποίου ασκεί την παρέμβαση.

Τρία είναι τα είδη της παρέμβασης κατά το κροατικό δίκαιο: η απλή παρέμβαση, η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση (τα έννομα αποτελέσματα της απόφασης καταλαμβάνουν εξίσου τον παρεμβαίνοντα και τον διάδικο) και η ιδιάζουσα παρέμβαση (παρέμβαση του εισαγγελέα και του κέντρου κοινωνικών υπηρεσιών στη δίκη). Εάν δεν προσδιορίζεται το είδος της παρέμβασης, τεκμαίρεται ότι πρόκειται για απλή παρέμβαση.

Η αμετάκλητη απόφαση που εκδόθηκε στη δίκη η οποία ανακοινώθηκε σε τρίτο ή στην οποία ο τρίτος συμμετείχε ως παρεμβαίνων επιφέρει συγκεκριμένο έννομο αποτέλεσμα ως προς τον εν λόγω τρίτο, το οποίο συνήθως καλείται «αποτέλεσμα επί της παρέμβασης». Οι τρίτοι μπορούν να αποτρέψουν το εν λόγω αποτέλεσμα αν ασκήσουν νομότυπα την ένσταση που είναι γνωστή ως *male gesti vel conducti processus*. Επομένως, εάν εισαχθεί νέα δίκη κατά του τρίτου στον οποίο ανακοινώθηκε η δίκη ή ο οποίος συμμετείχε σε αυτή, ο τρίτος δεν θα έχει δικαίωμα να προβάλει στη νέα δίκη —κατά τη διευθέτηση της διαφοράς του με τον διάδικο υπέρ του οποίου παρενέβη στην προηγούμενη δίκη— τον ισχυρισμό ότι η διαφορά, όπως εκτέθηκε ενώπιον του δικαστηρίου κατά τη διάρκεια της εν λόγω διαδικασίας, δεν επιλύθηκε ορθά. Ωστόσο, η αμετάκλητη απόφαση δεν θα συνιστά δεδικασμένο για τον παρεμβαίνοντα.

Αντίστοιχα, εάν ένας διάδικος προέβη σε ορισμένες δικονομικές πράξεις παρότι γνώριζε ότι θα δυσχέραιναν τη δικονομική του θέση ή δεν προέβη σε ορισμένες δικονομικές πράξεις παρότι γνώριζε —βάσει των στοιχείων που είχε στη διάθεσή του— ότι μπορούσαν να βελτιώσουν τη δικονομική του θέση ή αναίρεσε τη δικονομική σπουδαιότητα των δικονομικών πράξεων του παρεμβαίνοντα που πιθανώς θα τον ευνοούσαν ή προέβη σε πράξεις που έρχονταν σε σύγκρουση με αυτές, τότε ο παρεμβαίνων μπορεί να προσβάλει το αποτέλεσμα επί της παρέμβασης, το οποίο προκύπτει από την αμετάκλητη απόφαση που εκδόθηκε στη διαφορά μεταξύ του διαδίκου υπέρ του οποίου ασκήθηκε η παρέμβαση και του αντιδίκου του.

Τεκμαίρεται ότι ο παρεμβαίνων είχε τη δυνατότητα να προβεί σε ενέργειες στο πλαίσιο της διαφοράς οι οποίες θα μπορούσαν να συμβάλουν σε θετική έκβαση της διαφοράς, εκτός αν διαπιστωθεί διαφορετικά σε σχέση με την ένσταση που υπέβαλε ο προηγούμενος παρεμβαίνων.

Η ανακοίνωση επιφέρει συνέπειες δικονομικού και αστικού δικαίου. Ο διάδικος που ανακοίνωσε τη δίκη σε τρίτο μπορεί να επικαλεστεί στη μεταγενέστερη δίκη κατά του εν λόγω τρίτου, το «αποτέλεσμα επί της παρέμβασης» από την αμετάκλητη απόφαση, ανεξάρτητα από το κατά πόσον ο τρίτος προσήλθε στη δίκη ως παρεμβαίνων (για παράδειγμα, αν ο αδικοπρακτών δεν άσκησε παρέμβαση στη δίκη μεταξύ του ζημιωθέντος και του ασφαλιστή, παρά το σχετικό αίτημα του ασφαλιστή, δεν μπορεί να εγείρει τις ενστάσεις που μπορούσε να ασκήσει στη δίκη μεταξύ του ασφαλιστή και του ζημιωθέντος, σε οποιαδήποτε διαδικασία αγωγής που κινείται σε βάρος του από τον ασφαλιστή). Η ανακοίνωση είναι επίσης κρίσιμη για τη διακοπή της προθεσμίας παραγραφής μιας υπόθεσης, για την αναβολή των καταληκτικών ημερομηνιών και τον χρόνο έγερσης απαιτήσεων από ευθύνη προς αποζημίωση λόγω ελαττωματικού προϊόντος.

Η ανακοίνωση της δίκης δεν έχει αντίκτυπο στη σχέση του τρίτου και του αντιδίκου του διαδίκου υπέρ του οποίου ασκείται η παρέμβαση, εκτός αν ο τρίτος αποφασίσει πράγματι να συμμετάσχει στη δίκη ως παρεμβαίνων.

Άρθρο 74 - Περιγραφή των εθνικών κανόνων και διαδικασιών που αφορούν την εκτέλεση

Στη Δημοκρατία της Κροατίας, η διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης διέπεται από τον νόμο για την αναγκαστική εκτέλεση (Ovršni zakon) [Narodne novine (NN Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας της Κροατίας) αριθ. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17 στο εξής ο «νόμος για την αναγκαστική εκτέλεση»].

Ο εν λόγω νόμος ορίζει τη δικαστική διαδικασία εκτέλεσης των απαιτήσεων που απορρέουν από εκτελεστούς τίτλους [διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης (ovršni postupak)]. Η Οικονομική Υπηρεσία (Financijska agencija στο εξής «FINA») —το νομικό πρόσωπο που επισπεύδει την αναγκαστική εκτέλεση σύμφωνα με τον νόμο για την αναγκαστική εκτέλεση και τον νόμο που διέπει την αναγκαστική εκτέλεση ως προς τα χρηματικά ποσά — οι εργοδότες, το Ίδρυμα Συνταξιοδοτικής Ασφάλισης της Κροατίας και άλλα όργανα που ορίζονται από τον νόμο μπορεί επίσης να συμμετάσχουν στη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης.

Αρμόδια για την αναγκαστική εκτέλεση είναι τα δημοτικά δικαστήρια (općinski sudovi), εκτός αν άλλο δικαστήριο, όργανο ή πρόσωπο έχει επιληφθεί ρητά της υπόθεσης. Τα δικαστήρια που είναι αρμόδια να διατάσσουν την αναγκαστική εκτέλεση, είναι επίσης αρμόδια να ενεργούν επί ένδικων μέσων κατά των διαταγών εκτέλεσης ή άλλων αποφάσεων που έχουν εκδώσει επί της αίτησης για την έναρξη της αναγκαστικής εκτέλεσης. Η κατά τόπο αρμοδιότητα που ορίζεται από τον νόμο για την αναγκαστική εκτέλεση είναι αποκλειστική (λ.χ. κατά τόπο αρμόδιο για την εκδίκαση της αίτησης για την έναρξη της αναγκαστικής εκτέλεσης επί ακινήτου και τη διεξαγωγή της εν λόγω εκτέλεσης είναι το δικαστήριο του τόπου του ακινήτου).

Η διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης στον πρώτο και στον δεύτερο βαθμό διεξάγεται —και οι αντίστοιχες αποφάσεις εκδίδονται— από το μονομελές δικαστήριο, εκτός από τις περιπτώσεις που κατά τον νόμο για την αναγκαστική εκτέλεση η διαδικασία διεξάγεται —και οι αντίστοιχες αποφάσεις εκδίδονται— από συμβολαιογράφο.

Η διαδικασία κινείται από τον επισπεύδοντα δανειστή, ο οποίος καταθέτει αίτηση για την έναρξη της αναγκαστικής εκτέλεσης ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου βάσει εκτελεστού τίτλου. Εξαίρεση από τον εν λόγω κανόνα συνιστά η κατάθεση αίτησης άμεσης ανάκτησης στην Οικονομική Υπηρεσία (FINA) από τον επισπεύδοντα δανειστή, βάσει εκτελεστού τίτλου (λ.χ. βάσει αμετάκλητης δικαστικής απόφασης). Αυτό επιτρέπεται μόνον στην αναγκαστική εκτέλεση που κινείται λόγω χρηματικής απαίτησης του καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτη (άμεση ανάκτηση χρηματικής απαίτησης). Σε αυτή την περίπτωση, η Οικονομική Υπηρεσία (FINA) δεν εκδίδει απόφαση για την έναρξη της αναγκαστικής εκτέλεσης, αλλά αποστέλλει στον καθ' ου η

εκτέλεση οφειλέτη αντίγραφο της αίτησης του επισπεύδοντα δανειστή με όλα τα στοιχεία αυτής.

Η αναγκαστική εκτέλεση επισπεύδεται επί κινητών πραγμάτων και επί δικαιωμάτων που από τον νόμο υπόκεινται σε εκτέλεση για την ικανοποίηση απαίτησης. Η αναγκαστική εκτέλεση διεξάγεται με πράξεις εκτέλεσης, ασφαλιστικά μέτρα ή τον συνδυασμό των εν λόγω πράξεων ή μέτρων με τα οποία εκτελείται ή εξασφαλίζεται μια απαίτηση, σύμφωνα με τον νόμο.

Το δικαστήριο διατάσσει την αναγκαστική εκτέλεση με τα μέσα και στα πράγματα που αναφέρονται στην αίτηση για την επίσπευση της αναγκαστικής εκτέλεσης. Εάν για την εκτέλεση προτείνονται περισσότερα μέσα ή πράγματα, το δικαστήριο, με αίτημα του καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτη, περιορίζει την αναγκαστική εκτέλεση σε μέρος μόνο των εν λόγω μέσων ή πραγμάτων, αν επαρκούν για την ικανοποίηση της απαίτησης.

Το ερώτημα αν ένα κινητό πράγμα ή ένα δικαίωμα μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο της αναγκαστικής εκτέλεσης ή αν η αναγκαστική εκτέλεση επί κινητού πράγματος ή δικαιώματος υπόκειται σε περιορισμούς εξετάζεται εν όψει των περιστάσεων που συντρέχουν κατά τον χρόνο κατάθεσης της αίτησης για την επίσπευση της αναγκαστικής εκτέλεσης.

Το άρθρο 212 του νόμου για την αναγκαστική εκτέλεση ορίζει συγκεκριμένους κανόνες για την αναγκαστική εκτέλεση ως προς τα ακατάσχετα χρηματικά ποσά ή τα χρηματικά ποσά τα οποία υπόκεινται εν μέρει σε αναγκαστική εκτέλεση, ενώ τα άρθρα 241 και 242 του νόμου για την αναγκαστική εκτέλεση ορίζουν συγκεκριμένους κανόνες για το ακατάσχετο και τον περιορισμό της αναγκαστικής εκτέλεσης για την περιουσία των νομικών προσώπων. Μία από τις κύριες αρχές της αναγκαστικής εκτέλεσης είναι η αρχή ότι το δικαστήριο που επιλαμβάνεται της αναγκαστικής εκτέλεσης ή των ασφαλιστικών μέτρων οφείλει να λάβει υπόψη την αξιοπρέπεια του καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτη και να διασφαλίσει ότι οι δυσμενείς επιπτώσεις της εκτέλεσης θα είναι οι ελάχιστες δυνατές.

Κατά μιας πρωτοβάθμιας απόφασης επιτρέπεται η άσκηση έφεσης, εκτός αν άλλως ορίζει ο νόμος για την αναγκαστική εκτέλεση. Η εμπρόθεσμη άσκηση έφεσης κατά της δικαστικής απόφασης που διατάσσει την αναγκαστική εκτέλεση βάσει εκτελεστού τίτλου δεν αναστέλλει την εκτέλεση. Η έφεση πρέπει να ασκηθεί μέσα σε οκτώ ημέρες από την ημερομηνία επίδοσης της πρωτοβάθμιας απόφασης, εκτός αν άλλως ορίζει ο νόμος για την αναγκαστική εκτέλεση, ή μέσα σε τρεις ημέρες σε διαφορές από συναλλαγματικές ή επιταγές.

Όλες οι απαιτήσεις που έχουν επιδικαστεί με αμετάκλητη δικαστική απόφαση, με απόφαση άλλης αρμόδιας δημόσιας αρχής, με δικαστικό συμβιβασμό ή συμβιβασμό ενώπιον άλλης αρμόδιας αρχής ή με συμβολαιογραφική πράξη παραγράφονται μετά από 10 έτη, περιλαμβανομένων των απαιτήσεων για τις οποίες ο νόμος προβλέπει βραχύτερη παραγραφή σε άλλες περιστάσεις.

Οι απαιτήσεις που δεν έχουν επιδικαστεί με αμετάκλητη δικαστική απόφαση, με απόφαση άλλης αρμόδιας δημόσιας αρχής, με δικαστικό συμβιβασμό ή με συμβιβασμό ενώπιον άλλης αρμόδιας αρχής ή με συμβολαιογραφική πράξη παραγράφονται μετά από πέντε έτη, εκτός αν ο νόμος προβλέπει διαφορετική παραγραφή.

Παραγραφή τριών ετών από την ημερομηνία που μια καταβολή καθίσταται ληξιπρόθεσμη ισχύει για τις απαιτήσεις που απορρέουν από περιοδικές καταβολές που καθίστανται ληξιπρόθεσμες ανά έτος ή συντομότερα, ανεξάρτητα αν αποτελούν επικουρικές περιοδικές απαιτήσεις, όπως είναι οι απαιτήσεις που αφορούν τόκους ή οι περιοδικές απαιτήσεις που αφορούν το ίδιο το δικαίωμα, όπως είναι οι απαιτήσεις διατροφής. Το ίδιο ισχύει για τις προσόδους στις οποίες το κεφάλαιο και οι τόκοι καταβάλλονται σε ίσα, προκαθορισμένα ποσά σε περιοδική βάση, αλλά όχι στις αποπληρωμές με δόσεις ή σε άλλες περιπτώσεις μερικής εκτέλεσης.

Το δικαίωμα από το οποίο απορρέουν οι περιοδικές απαιτήσεις παραγράφεται μετά από περίοδο πέντε ετών, που υπολογίζεται από την ημερομηνία που η παλαιότερη ανεξόφλητη απαίτηση καθίσταται ληξιπρόθεσμη. Το νόμιμο δικαίωμα διατροφής δεν παραγράφεται.

Οι αμοιβαίες απαιτήσεις που απορρέουν από εμπορικές συμβάσεις με αντικείμενο την εμπορία προϊόντων και υπηρεσιών, δηλαδή από συμβάσεις εμπορίας προϊόντων και υπηρεσιών που καταρτίζονται μεταξύ εμπόρου και προσώπου δημοσίου δικαίου και οι απαιτήσεις αποζημίωσης για τα έξοδα από τις εν λόγω συμβάσεις παραγράφονται μετά από τρία έτη. Η προθεσμία παραγραφής υπολογίζεται ξεχωριστά για κάθε προμήθεια προϊόντων, εκτέλεση έργου ή παροχή υπηρεσίας. Οι απαιτήσεις από μισθώματα, τα οποία καταβάλλονται περιοδικά ή εφάπαξ, παραγράφονται μετά από τρία έτη. Οι απαιτήσεις αποζημίωσης λόγω ζημίας

παραγράφονται τρία έτη αφότου ο ζημιωθείς απέκτησε γνώση της ζημίας και του υπαιτίου αυτής. Σε κάθε περίπτωση, οι εν λόγω απαιτήσεις παραγράφονται πέντε έτη μετά την επέλευση της ζημίας. Όταν η ζημία προκαλείται από ποινικό αδίκημα, και προβλέπεται μεγαλύτερη παραγραφή για την άσκηση της ποινικής δίωξης, η αξίωση αποζημίωσης για τη ζημία κατά του υπαιτίου παραγράφεται μόλις παρέλθει η προθεσμία παραγραφής για την άσκηση της ποινικής δίωξης.

Οι αξιώσεις που αφορούν την παροχή ηλεκτρικής ενέργειας, θέρμανσης, αερίου, ύδρευσης, καθαρισμού καπνοδόχων και υπηρεσιών καθαρισμού παραγράφονται μετά από ένα έτος, όταν η υπηρεσία παρασχέθηκε για την ικανοποίηση των αναγκών νοικοκυριού, ραδιοφωνικού σταθμού ή ραδιοτηλεοπτικού σταθμού για τη χρήση ραδιοφωνικού και τηλεοπτικού δέκτη. Προθεσμία παραγραφής ενός έτους ισχύει επίσης για απαιτήσεις των υπηρεσιών ταχυδρομείου, τηλεγραφίας και τηλεφωνίας για τη χρήση τηλεφώνων και ταχυδρομικών θυρίδων, για λοιπές απαιτήσεις των εν λόγω υπηρεσιών για ποσά που καταβάλλονται ανά τρεις μήνες ή συχνότερα και για απαιτήσεις που αφορούν συνδρομές σε έντυπα και υπολογίζονται από το τέλος της περιόδου κατά την οποία παραγγέλθηκε το εκάστοτε έντυπο.

Οι απαιτήσεις του λήπτη της ασφάλισης ή τρίτου που απορρέουν από σύμβαση ασφάλισης ζωής παραγράφονται μετά από πέντε έτη, και οι απαιτήσεις από άλλες ασφαλιστικές συμβάσεις μετά από τρία έτη, τα οποία υπολογίζονται από την επόμενη ημέρα από το τέλος του ημερολογιακού έτους κατά το οποίο ανέκυψε η απαίτηση. Οι απαιτήσεις του ασφαλιστή από ασφαλιστική σύμβαση παραγράφονται μετά από τρία έτη. Η παραγραφή απαίτησης την οποία ο ασφαλιστής μπορεί να προβάλλει κατά τρίτου ο οποίος ευθύνεται για την επέλευση του κινδύνου ξεκινά και λήγει ταυτόχρονα με την προθεσμία που ισχύει για την απαίτηση του ασφαλισμένου κατά του τρίτου.

Άρθρο 75 στοιχείο α) – Ονόματα και στοιχεία επικοινωνίας των δικαστηρίων στα οποία πρέπει να υποβάλλονται οι αιτήσεις σύμφωνα με το άρθρο 36 παράγραφος 2, το άρθρο 45 παράγραφος 4 και το άρθρο 47 παράγραφος 1

Στη Δημοκρατία της Κροατίας, οι αιτήσεις κατατίθενται, για τις αστικές υποθέσεις, στα αρμόδια δημοτικά δικαστήρια και, για τις εμπορικές υποθέσεις, στα αρμόδια εμποροδικεία.

Όλα τα δημοτικά δικαστήρια είναι αρμόδια να αποφασίζουν για την αναγνώριση και εκτέλεση των αποφάσεων των αλλοδαπών δικαστηρίων.

Άρθρο 75 στοιχείο β) – Ονόματα και στοιχεία επικοινωνίας των δικαστηρίων στα οποία πρέπει να ασκηθεί ένδικο μέσο κατά της απόφασης που εκδίδεται σχετικά με αίτηση για άρνηση εκτέλεσης δυνάμει του άρθρου 49 παράγραφος 2

Στη Δημοκρατία της Κροατίας, η έφεση κατά απόφασης που απορρίπτει την αίτηση για την επίσηυση της αναγκαστικής εκτέλεσης ασκείται, σε αστικές υποθέσεις, ενώπιον του περιφερειακού δικαστηρίου μέσω του αρμόδιου δημοτικού δικαστηρίου και, στις εμπορικές υποθέσεις, ενώπιον του Ανώτατου Εμποροδικείου μέσω του αρμόδιου εμποροδικείου.

Κάντε κλικ στον παρακάτω σύνδεσμο για να δείτε όλες τις αρμόδιες αρχές σύμφωνα με το άρθρο αυτό.
[Κατάλογος αρμόδιων αρχών](#)

Άρθρο 75 στοιχείο γ) – Ονόματα και στοιχεία επικοινωνίας των δικαστηρίων στα οποία μπορεί να ασκηθεί οποιοδήποτε περαιτέρω ένδικο μέσο δυνάμει του άρθρου 50

Σύμφωνα με το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, δεν προβλέπονται άλλα δικαστήρια στα οποία μπορεί να ασκηθεί περαιτέρω ένδικο μέσο.

Άρθρο 75 στοιχείο δ) – Γλώσσες που γίνονται δεκτές για τη μετάφραση των βεβαιώσεων που αφορούν δικαστικές αποφάσεις, δημόσια έγγραφα και δικαστικούς συμβιβασμούς

Άνευ αντικειμένου.

Άρθρο 76 παράγραφος 1 στοιχείο α) – Κανόνες περί δικαιοδοσίας των άρθρων 5 παράγραφος 2 και 6 παράγραφος 2 του κανονισμού

Όσον αφορά τη δικαιοδοσία σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, το άρθρο 46 του νόμου για το ιδιωτικό διεθνές δίκαιο (Zakon o međunarodnom privatnom pravu) (Narodne novine (NN· Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας της Κροατίας) αριθ. 101/17), ο οποίος ισχύει από τις 29 Ιανουαρίου 2019, ορίζει ότι τα κροατικά δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία σε διαφορές με στοιχεία αλλοδαπότητας. Η διάταξη αυτή προβλέπει ρητά ότι ο κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12 Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 351 της 20.12.2012) εφαρμόζεται στο πλαίσιο του εν λόγω κανονισμού και επεκτείνει το πεδίο εφαρμογής του ώστε να περιλαμβάνει καταστάσεις στις οποίες εμπλέκονται πολίτες τρίτων χωρών. Η παράγραφος 3 του εν λόγω άρθρου επιτρέπει τη δυνατότητα να αποφασιστεί ότι δικαστήριο τρίτης χώρας έχει δικαιοδοσία, εκτός εάν έχει αποκλειστική δικαιοδοσία δικαστήριο της Κροατίας ή δικαστήριο άλλου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Άρθρο 76 παράγραφος 1 στοιχείο β) – Κανόνες σχετικά με την ανακοίνωση δίκης προς τρίτον που αναφέρεται στο άρθρο 65 του κανονισμού

Στη Δημοκρατία της Κροατίας η ανακοίνωση της δίκης σε τρίτους διέπεται από το άρθρο 211 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (Zakon o parničnom postupku).

Άρθρο 76 παράγραφος 1 στοιχείο γ) – Συμβάσεις που προβλέπονται στο άρθρο 69 του κανονισμού

- η συμφωνία μεταξύ της Ομοσπονδιακής Λαϊκής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας και της Ομοσπονδιακής Λαϊκής Δημοκρατίας της Βουλγαρίας, της 23ης Μαρτίου 1956, περί της αμοιβαίας νομικής συνδρομής,
- η συνθήκη μεταξύ της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας και της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Τσεχοσλοβακίας, της 20ης Ιανουαρίου 1964, περί της ρύθμισης των έννομων σχέσεων στις αστικές, οικογενειακές και ποινικές υποθέσεις,
- η σύμβαση μεταξύ της κυβέρνησης της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας και της κυβέρνησης της Δημοκρατίας της Γαλλίας, της 18ης Μαΐου 1971, περί της αναγνώρισης και εκτέλεσης των αποφάσεων στις αστικές και εμπορικές υποθέσεις,
- η συμφωνία μεταξύ της Ομοσπονδιακής Λαϊκής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας και του Βασιλείου της Ελλάδας, της 18ης Ιουνίου 1959, για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων,
- η συνθήκη μεταξύ της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας και της Λαϊκής Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της 7ης Μαρτίου 1968, περί της αμοιβαίας νομικής συνδρομής,
- η συνθήκη μεταξύ της Ομοσπονδιακής Λαϊκής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας και της Λαϊκής Δημοκρατίας της Πολωνίας, της 6ης Φεβρουαρίου 1960, περί της νομικής συνδρομής στις αστικές και ποινικές υποθέσεις,
- η συνθήκη μεταξύ της Λαϊκής Δημοκρατίας της Ρουμανίας και της Ομοσπονδιακής Λαϊκής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας, της 18ης Οκτωβρίου 1960, περί της νομικής συνδρομής,
- η σύμβαση μεταξύ της Ομοσπονδιακής Λαϊκής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας και της Ιταλίας περί της αμοιβαίας δικαστικής συνεργασίας στις αστικές και διοικητικές υποθέσεις, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 3 Δεκεμβρίου 1960,
- η συνθήκη μεταξύ της Ομοσπονδιακής Λαϊκής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας και της Δημοκρατίας της Αυστρίας περί της αμοιβαίας δικαστικής συνεργασίας, η οποία υπογράφηκε στη Βιέννη στις 16 Δεκεμβρίου 1954,
- η συνθήκη μεταξύ της Δημοκρατίας της Κροατίας και της Δημοκρατίας της Σλοβενίας, της 7ης Φεβρουαρίου 1994, περί της νομικής συνδρομής στις αστικές και ποινικές υποθέσεις.

Τελευταία επικαιροποίηση: 15/07/2024

Την έκδοση αυτής της σελίδας στην εθνική γλώσσα διαχειρίζεται το εκάστοτε κράτος μέλος. Οι μεταφράσεις έχουν γίνει από την αρμόδια υπηρεσία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Οι τυχόν αλλαγές που επιφέρει η αρμόδια εθνική αρχή στο πρωτότυπο ενδέχεται να μην έχουν περιληφθεί ακόμα στις μεταφράσεις. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν αναλαμβάνει καμία ευθύνη όσον αφορά τις πληροφορίες ή τα στοιχεία που περιλαμβάνονται ή για τα οποία γίνεται λόγος στο παρόν έγγραφο. Βλ. την ανακοίνωση νομικού περιεχομένου για τους κανόνες πνευματικής ιδιοκτησίας που ισχύουν στο κράτος μέλος που είναι αρμόδιο για την παρούσα σελίδα.